

Jeg henleder Udvalgets Opmærksomhed paa disse underordnede Punkter, idet jeg slutter med Ønsket om, at Sagen maa kunne gaa hurtigt gennem Tinget.

Martin Olsen: Jeg vil ligesom de ærede foregaaende Talere takke for Forelæggelsen af dette Lovforslag, idet det afhjælper et Savn, der har været følt af mange, der nu, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) udtrykte det, med noget større Tryghed kunne se Fremtiden i Møde. Lovforslaget fremtræder jo som en Samling af Pensionsregler for Funktionærer saavel ved Hæren som ved Søværnet og optager derfor i sig den Lov, som blev stadfæstet den 6te April i Fjor. Det har maaské været nødvendigt, at man allerede nu skrider til Forandring paa det Punkt, idet der har vist sig forskellige Ulemper ved den Lov, man da vedtog; men jeg havde dog tænkt mig, at man i alt Fald ikke vilde have forringet det, der blev givet de civile Arbejdere ved Hæren; det sker, saa vidt jeg kan se, ved det foreliggende Lovforslag. Jeg maa erkende, at jeg har haft forholdsvis ringe Tid til at gennemse dette Lovforslag. Det er jo ikke mange Dage siden, det blev forelagt, og det kom noget bag paa mig, at Lovforslaget skulde til Behandling i Dag. Naar jeg derfor fremsætter forskellige Bemærkninger om dette Lovforslag, maa det ikke betragtes saaledes, at jeg dermed vil have udtømt alt, hvad jeg kunde mene om det, navnlig ogsaa, fordi jeg mener, det er ganske nødvendigt, at jeg maa have at vide, hvorledes det modtages af dem, for hvem Loven kommer til at gælde. Det ved jeg ikke i dette Øjeblik, og jeg kan derfor ikke sige noget om deres Mening om Lovforslaget.

Det forekommer mig, at Lovforslagets § 1 giver væsentlig ringere Vilkaar nu saavel for de civile Funktionærer ved Hæren som ogsaa for Søværnets, forudsat at de havde kunnet komme ind under en Lov lignende den, der blev givet i Fjor for de ved Hæren ansatte. Thi efter den Lov, der blev givet i Fjor, var det fastsat, at naar de efter deres 25de Aar og fra deres 35te Aar havde tjent over 10 Aar under Staten, vare de berettigede til Pension. Dette Forslag her kræver derimod en Tjenestetid af over 20 Aar for at faa Pension, og saa sættes her den Bestemmelse til, at man skal være fyldt 60 Aar for at faa Pension, medmindre man er afskediget paa Grund af Svagelighed. Der er maaské ikke overordentlig meget at sige til, at der

sættes en saadan Bestemmelse med Hensyn til Folk, der endnu ville være i Stand til at skaffe sig Underhold ved deres Arbejde paa andre Steder. Men jeg gør opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse slet ikke gælder for de Embedsmænd, der ere berettigede til Pension efter de bestaaende Pensionslove, hverken for civile eller militære Embedsmænd. De have Pensionsret uanset Alderen. Der er jo adskillige indenfor Militæretaten, som falde for Aldersgrænsen, og de faa jo deres Pension, uanset hvor gamle de ere, selv om de ikke have naaet den Alder, der her er Tale om. Det forekommer mig derfor, at dette Lovforslags § 1 for de Arbejderes Vedkommende, som falde ind under Loven af 6te April, betyder en Indskrænkning, en Forringelse, og det er dog ikke heldigt, naar man giver ny Love, saa at fremkalde noget, der er daarligere end det bestaaende. Men da jeg af Udtalelser af foregaaende Talere, navnlig af det ærede Medlem for Bornholm (Blem), kan se, at Lovforslaget vil blive sendt i Udvalg, gaar jeg ud fra, at man i dette ogsaa vil kunne tage denne Side af Sagen under Overvejelse.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) talte om det sidste Stykke i § 1 og gjorde opmærksom paa, at den deri indeholdte Bestemmelse muligvis bør udstrækkes til at gælde for Arbejdere og Funktionærer, der komme fra andre Etater over i Militæretaten. Jeg støtter ganske den Betragtning, idet jeg synes, det er noget urimeligt, om Ancienneteten for deres Vedkommende, der have været beskæftigede i en anden Etat, hvor deres Arbejde var pensionsgivende, skulde beregnes — ifølge denne Lov — fra den Tid, de bleve antagne i Militæretatens Tjeneste. Men jeg tænker, at der behøves vel kun denne Paavisning for at faa den omtalte Bestemmelse udvidet i denne Retning.

Dette sidste Stykke af § 1 har for mig ogsaa en anden Side, jeg gerne vilde omtale, og det er Spørgsmaalet om Stillingen for de private Arbejdere, som blive faste. Man kan vel sige, at det omhandles ikke i denne Lov; og for deres Vedkommende, der f. Eks. arbejde som private Arbejdere paa Orlogsværftet eller Hærens Værksteder og derefter gaa over til at blive fast ansatte, kan der maaské ikke gives nogen Bestemmelse ved denne Lov; men jeg gaar ud fra, at en Udtalelse fra den højtærede Minister vil virke fuldstændig tilfredsstillende og fyldestgørende